

*Sygn. akt* V U 181/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia** 16 maja 2017 r.

**Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy**

w składzie:

**Przewodniczący:** SSO Krzysztof Głowczyński

**Protokolant:** star. sekr. sądowy Magdalena Teteruk

**po rozpoznaniu w dniu** 16 maja 2017 r. w Legnicy

**sprawy z wniosku** L. M.

**przeciwko** Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wszczęcie postępowania w sprawie wydania decyzji w przedmiocie wniosku ubezpieczonego o ponowne ustalenie prawa do renty i przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy

**na skutek odwołań** L. M.

**od decyzji** Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

**z dnia** 28 grudnia 2016 r. i 14 lutego 2017 r.

**znak** (...)

I. **oddala odwołania,**

II. **zasądza od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt V U 181/17

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 grudnia 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy L. M. wszczęcia postępowania w sprawie renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu – powołując się na treść art. 116 ust. 1 i 5 ustawy emerytalnej oraz § 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe – organ rentowy podał, że wnioskodawca, pomimo pouczenia, nie złożył zaświadczenia o stanie zdrowia dla celów świadczeń z ubezpieczenia społecznego sporządzonego przez lekarza prowadzącego leczenie, co uniemożliwiło rozpoznanie jego wniosku z dnia 8 listopada 2016 r.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 23 stycznia 2017 r. złożył L. M.. Skarżący zarzucił naruszenie: art. 7 i art. 77 k.p.a. poprzez nierozpatrzenie w sposób wyczerpujący dowodów zgromadzonych w sprawie, istotnych dla rozstrzygnięcia; naruszenie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej poprzez jego niezastosowanie w sprawie mimo istniejących ku temu przesłanek, tj. przedstawienie przez ubezpieczonego nowych dowodów istniejących przed

wydaniem przez organ prawomocnej decyzji; oraz naruszenie art. 116 ust. 1 wymienionej ustawy poprzez jego zastosowanie mimo braku podstaw do prowadzenia postępowania w sprawie o ustalenie prawa do renty z uwagi na istnienie przesłanek do prowadzenia postępowania o wznowienie. Odwołujący wywodził, że ZUS błędnie zastosował art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej, traktując jego wniosek z dnia 8 listopada 2016 r. jako wniosek o ustalenie prawa do renty, w sytuacji gdy on faktycznie wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty opartym na art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej i – jego zdaniem – ten ostatni wniosek jest w pełni uzasadniony, albowiem ustalenie wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 31 maja 2016 r. okresu jego zatrudnienia jest nową okolicznością, o której mowa w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, która ma wpływ na ustalenie jego prawa do renty.

Wskazując na powyższe, L. M. wniósł o uchylenie decyzji z dnia 28 grudnia 2016 r. i zobowiązanie organu rentowego do wydania decyzji w przedmiocie jego wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty w trybie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Decyzją z dnia 14 lutego 2017 r., znak: (...), wydaną na skutek wniosku ubezpieczonego z dnia 8 listopada 2016 r. i jego odwołania z dnia 23 stycznia 2017 r., organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu podał, że wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 maja 2016 r., wydany w sprawie o sygn. V U 29/16, nie jest okolicznością uzasadniającą ponowne ustalenie prawa do świadczenia w myśl art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, albowiem nie istniał przed wydaniem decyzji z dnia 20 maja 1999 r. Ponadto organ rentowy wskazał, iż nawet gdyby przyjąć do stażu pracy okres zatrudnienia wnioskodawcy wynikający z tego wyroku, tj. okres od 13 stycznia 1989 r. do 15 grudnia 1993 r., wynoszący 4 lata, 11 miesięcy i 3 dni, zawierający się w 10-leciu liczonym od dnia powstania niezdolności do pracy, to i tak nadal wnioskodawca nie spełni warunku do przyznania mu prawa do renty określonego w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej.

W odwołaniu od powyższej decyzji L. M. zarzucił naruszenie przepisów art. 7 i art. 77 k.p.a., art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, a nadto naruszenie art. 57 ust. 1 pkt 2 i art. 58 ustawy emerytalnej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. przyjęcie, iż dniem powstania niezdolności do pracy jest dzień 13 stycznia 1989 r., a przez to błędne ustalenie okresów składkowych i nieskładkowych. Zdaniem skarżącego, data powstania jego niezdolności do pracy powinna zostać ustalona na dzień 18 kwietnia 1998 r., albowiem w tym dniu doznał urazu głowy, z powodu którego przebywał na zwolnieniu lekarskim, pobierał zasiłek chorobowy i z tego właśnie tytułu wystąpił o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zdaniem wnioskodawcy, powyższe okoliczności potwierdza jego dokumentacja medyczna, a nadto na okoliczność daty powstania u niego niezdolności do pracy złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurologii oraz chirurgii. Podał, że przy przyjęciu, że jego niezdolność do pracy powstała w dniu 18 kwietnia 1998 r., spełnia on warunek z art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej do przyznania renty, albowiem w okresie 10 lat przed datą powstania niezdolności legitymuje się wymaganym stażem 5 lat okresów składkowych, a dokładnie stażem 5 lat, 6 miesięcy i 12 dni.

Wskazując na powyższe L. M. wniósł o zmianę decyzji i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wniósł nadto o zasądzenie na swoją rzecz od organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odpowiedziach na odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o ich oddalenie. Podniósł, że wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 31 maja 2016 r., wydany w sprawie o sygn. V U 29/16, nie jest dowodem ani okolicznością, która istniała przed wydaniem decyzji z dnia 20 maja 1999 r., a więc nie uzasadnia ponownego ustalenia prawa do renty wnioskodawcy, w oparciu o art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Ponadto zdaniem ZUS, niezależnie od powyższego nawet gdyby przyjąć do stażu pracy wskazywany okres zatrudnienia ograniczony do 5 lat wstecz od daty złożenia wniosku lub od daty powstania niezdolności do pracy, czyli od 13 stycznia 1989 r. wnioskodawca wykazałby 4 lata, 11 miesięcy i 3 dni i nadal nie zostały spełnione warunki z art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Dodatkowo organ rentowy podał, że wprawdzie w decyzji z dnia 20 maja 1999 r. uwzględniony został okres zatrudnienia wnioskodawcy w Firmie(...) K. K. w wymiarze 6 dni, jednakże decyzją (...) z dnia 15 października 2002 r. L. M. wyłączony został z ubezpieczenia społecznego w ww. firmie. Odwołanie płatnika składek w tym zakresie zostało oddalone wyrokiem sądu z dnia 3 czerwca 2003 r., sygn. akt VU 4223/2002. Obecnie zatem okres ten podlegałby wyłączeniu ze stażu pracy

wnioskodawcy, podobnie jak okres zasiłku chorobowego wypłacanego z tego tytułu w okresie od 18 kwietnia 1998 r. do 10 stycznia 1999 r. Niezaliczenie tych okresów miałyby więc także wpływ na warunek określony w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, albowiem orzeczona niezdolność do pracy (na dzień 13 stycznia 1999 r.) powstała po upływie 18 miesięcy od ustania ostatniego ubezpieczenia (tj. od 15 grudnia 1993 r.).

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Wnioskodawca L. M., ur. (...), w dniu 10 marca 1999 r. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do wniosku dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych oraz świadectwa pracy z całego okresu zatrudnienia, za wyjątkiem świadectwa pracy dotyczącego okresu zatrudnienia w (...) Biurze (...) Oddział (...) w L.. W kwestionariuszu wskazał, że w wymienionym zakładzie pracował jako kierowca od 1 października 1983 r. do 15 grudnia 1993 r.

Wcześniej, orzeczeniem z dnia 4 lutego 1999 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy okresowo do kwietnia 2000 r., ustalając, że jego częściowa niezdolność do pracy powstała od dnia 13 stycznia 1999 r.

W wyniku rozpoznania wniosku ubezpieczonego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 20 maja 1999 r. odmówił wnioskodawcy prawa do renty. W uzasadnieniu Zakład podał, iż ubezpieczony nie spełnił warunku z art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, gdyż w 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy, tj. od 10 marca 1989 r. do 10 marca 1999 r., udowodnił 6 dni pracy, zaś w 10-leciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. od 13 stycznia 1989 r. do 13 stycznia 1999 r., udowodnił również jedynie 6 dni pracy, zamiast wymaganych 5 lat. Organ rentowy podał jednocześnie, iż nie uznał wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 1 października 1983 r. do 15 grudnia 1993 r., przedstawionego na podstawie zeznań świadków, albowiem brak jest na tę okoliczność jakichkolwiek dowodów pośrednich, tj. angaż, karta urlopowa, odcinek wypłaty, umowa o pracę itp., a jest to zbyt długi okres i przypada stosunkowo niedawno, w związku z czym powinien być poparty dokumentami, a Zakład wyczerpał możliwości prowadzenia postępowania w tej sprawie.

Wnioskodawca otrzymał decyzję w dniu 21 maja 1999 r. i nie złożył od niej odwołania. Decyzja stała się prawomocna.

(b e z s p o r n e, a nadto dokumenty z akt ubezpieczeniowych i kapitałowych, w tym:

- wniosek z dnia 10.03.1999 r.,
- kwestionariusz dot. okresów składkowych i nieskładkowych,
- świadectwa pracy,
- wypis z treści orzeczenia LO ZUS z dnia 04.02.1999 r.,
- decyzja z dnia 20.05.1999 r.,
- potwierdzenie odbioru z dnia 21.05.1999 r.)

L. M. w dniu 13 października 2015 r. złożył wniosek o emeryturę. We wniosku domagał się zaliczenia okresu jego pracy w (...) Biurze (...) Oddział (...) w L. od 1 marca 1983 r. do 31 października 1993 r. Do wniosku nie dołączył świadectwa pracy z wymienionego okresu zatrudnienia, a jedynie oświadczenia dwóch świadków.

Decyzją z dnia 7 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy emeryturę, której wysokość wyliczył na kwotę 760,96 zł.

Wydanymi wcześniej decyzjami z dnia 4 grudnia 2015 r., organ rentowy ustalił wartość kapitału początkowego wnioskodawcy, początkowo na kwotę 48.212,12 zł, ostatecznie – na kwotę 48.803,58 zł.

Zarówno do ustalenia wartości kapitału początkowego jak i ustalenia wysokości emerytury, ZUS Oddział w L. nie uwzględnił okresu pracy wnioskodawcy od 1 marca 1983 r. do 31 października 1993 r. w(...) Biurze (...) wskazując, iż okres ten nie został wystarczająco udowodniony.

L. M. odwołał się od decyzji ZUS z dnia 4 grudnia 2015 r. i z dnia 7 grudnia 2015 r. W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Okręgowy w Legnicy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 31 maja 2016 r. zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w ten sposób, że do obliczenia wysokości należnej wnioskodawcy L. M. emerytury oraz ustalenia kapitału początkowego uwzględnił okres jego zatrudnienia w czasie od 21 października 1983 r. do 31 października 1993 r. w (...) Biurze(...) Oddział (...) w L..

(b e z s p o r n e, a nadto:

dokumenty z akt ubezpieczeniowych i kapitałowych, w tym:

- kwestionariusz dot. okresów składkowych i nieskładkowych,
- świadectwa pracy,
- zaświadczenia o wykonywaniu pracy,
- decyzje z dnia 04.12.2015 r. i z dnia 07.12.2015 r.,

dokumenty z akt sprawy o sygn. V U 29/16, w tym:

- odwołanie,
- wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 31 maja 2016 r. wraz z uzasadnieniem).

Po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 31 maja 2016 r., wnioskodawca L. M. w dniu 8 listopada 2016 r. wystąpił do ZUS z wnioskiem o ustalenie i wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy, zgodnie z wnioskiem złożonym 17 lat wcześniej, tj. w dniu 10 marca 1999 r. W uzasadnieniu wniosku argumentował, że organ rentowy decyzją z dnia 20 maja 1999 r. odmówił mu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z powodu niespełnienia warunku stażowego z punktu 2 ust. 1 art. 57 ustawy emerytalnej, tj. nieposiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze 5 lat w 10-leciu poprzedzającym dzień zgłoszenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy albo dzień powstania niezdolności do pracy. W związku zaś z tym, że Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 31 maja 2016 r. (sygn. akt VU 29/16) uznał za udowodniony okres jego zatrudnienia w (...) Biurze (...) Oddział (...) w L. od 21 października 1983 r. do 31 października 1993 r. – argumentacja ZUS przedstawiona w decyzji z dnia 20 maja 1999 r. jest całkowicie bezpodstawna i powinna ulec zmianie.

Decyzją z dnia 28 grudnia 2016 r. – zaskarżoną w niniejszej sprawie – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił L. M. wszczęcia postępowania w sprawie renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu – powołując się na treść art. 116 ust. 1 i 5 ustawy emerytalnej oraz § 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe – organ rentowy podał, że wnioskodawca, pomimo pouczenia, nie złożył zaświadczenia o stanie zdrowia dla celów świadczeń z ubezpieczenia społecznego sporządzonego przez lekarza prowadzącego leczenie, co uniemożliwiło rozpoznanie jego wniosku z dnia 8 listopada 2016 r.

Decyzją z dnia 14 lutego 2017 r. – również zaskarżoną w niniejszej sprawie – organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując w uzasadnieniu, iż wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 maja 2016 r., wydany w sprawie o sygn. V U 29/16, nie jest okolicznością, która istniała przed wydaniem decyzji z dnia 20 maja 1999 r., a więc nie jest okolicznością, o której mowa w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, uzasadniająca ponowne ustalenie prawa do renty. A nadto, nawet gdyby przyjąć do stażu pracy okres zatrudnienia wnioskodawcy wynikający z tego wyroku, tj. od 13 stycznia 1989 r. do 15 grudnia 1993 r.,

w wymiarze 4 lat, 11 miesięcy i 3 dni, zawarty w 10-leciu liczonym od dnia powstania niezdolności to pracy, to i tak nadal wnioskodawca nie spełni warunku do przyznania mu prawa do renty określonego w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej.

(b e z s p o r n e, a nadto dokumenty z akt ubezpieczeniowych, w tym:

- wniosek z dnia 08.11.2016 r.,

- decyzje z dnia 28.12.2016 r. i z dnia 14.02.2017 r.).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Wnioskodawca L. M. domagał się ponownego rozpoznania jego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, której ZUS odmówił mu prawomocną decyzją sprzed 17 lat, tj. decyzją z dnia 20 maja 1999 r. Powodem odmowy prawa do renty w tamtym okresie był oceniony przez ZUS fakt niespełnienia przez wnioskodawcę warunku stażowego wynikającego z art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy uznał wówczas, że L. M. w 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy, tj. od 10 marca 1989 r. do 10 marca 1999 r., udowodnił jedynie 6 dni pracy, zaś w 10-leciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, czyli od 13 stycznia 1989 r. do 13 stycznia 1999 r., również udowodnił jedynie 6 dni pracy, zamiast wymaganych 5 lat. Kiedy wyrokiem z dnia 31 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Legnicy zmienił zaskarżone przez wnioskodawcę decyzje ZUS określające wysokość jego kapitału początkowego oraz wysokość jego emerytury w ten sposób, że do obliczenia wysokości należnej emerytury oraz do ustalenia kapitału początkowego uwzględnił okres zatrudnienia wnioskodawcy w czasie od 21 października 1983 r. do 31 października 1993 r. w (...) Biurze (...) Oddział (...) w L., L. M. postanowił wzruszyć prawomocną decyzję z dnia 20 maja 1999 r., powołując się na art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej.

W myśl art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonych decyzji, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

W judykaturze i doktrynie nie ma wątpliwości co do tego, że na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej postępowanie o ponowne ustalenie prawa do świadczeń (określane jako wznowienie postępowania przed organem rentowym) może zostać wszczęte tylko w dwóch przypadkach, po pierwsze – przedłożenia nowych dowodów, czyli dowodów, którymi organ rentowy nie dysponował w poprzednim postępowaniu zakończonym prawomocną decyzją oraz po drugie – ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem takiej decyzji, a nieuwzględnionych przez organ rentowy, przy czym nie jest istotne, czy organ rentowy nie uwzględnił tych okoliczności z własnego zaniedbania, czy też z winy strony. Jeżeli nie pojawią się takie nowe dowody lub nie ujawnią się takie nowe okoliczności, nie jest dopuszczalne wszczęcie postępowania na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Okolicznością uzasadniającą wszczęcie z urzędu postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń w trybie przewidzianym w tym przepisie nie jest natomiast odmienna ocena dowodów dołączonych do wniosku o emeryturę lub rentę, przeprowadzona przez organ rentowy po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej świadczenie (por. wyrok SN z dnia 15 października 2015 r., I UK 461/14, Legalis nr 1350325). Na takim samym stanowisku stanął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 października 2015 r. (II UK 361/14, Legalis nr 1352529), w którym raz jeszcze podkreślił, że odmienna ocena dowodów dołączonych do wniosku rentowego, przeprowadzona już po uprawomocnieniu się decyzji, nie jest okolicznością uzasadniającą wszczęcie z urzędu postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń w trybie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ponadto, do wznowienia postępowania w sprawie ustalenia prawa do świadczenia czy jego wysokości wymagane jest ujawnienie okoliczności nieznanymi organowi rentowemu w chwili orzekania, ale istniejących przed wydaniem decyzji, czyli takich okoliczności, które nie były znane organowi rentowemu w chwili orzekania, a nie takie, które zostały

przedłożone wprawdzie organowi rentowemu w chwili orzekania, ale nie zostały przez niego uwzględnione (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 31 maja 2016 r., III AUa 116/16, Legalis nr 1504877).

W rozpoznawanej sprawie wątpliwości Sądu nie budziło, że wnioskodawca do wniosku z dnia 8 listopada 2016 r. nie przedłożył żadnych nowych dowodów, które stanowiłyby podstawę „wznowienia” postępowania w sprawie renty na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Spór budziło natomiast, czy wnioskodawca po uprawomocnieniu się decyzji odmawiającej mu renty „ujawnił okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do tego świadczenia”. Wnioskodawca twierdził, że taką „ujawnioną okolicznością” jest wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 maja 2016 r., wydany w sprawie o sygn. V U 29/16, w którym Sąd, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, uznał wcześniej nie uznany przez ZUS okres zatrudnienia wnioskodawcy od 21 października 1983 r. do 31 października 1993 r. w (...)Biurze (...) Oddział (...)w L.. Z powyższym twierdzeniem nie sposób się jednak zgodzić. Jak wskazano bowiem wyżej, odmienna ocena dowodów dołączonych do wniosku o rentę czy emeryturę, nie jest okolicznością uzasadniającą wszczęcie postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczenia. A tego właśnie w niniejszej sprawie domaga się ubezpieczony. Przypomnieć w tym miejscu należy, że L. M. składając w dniu 10 marca 1999 r. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy do wniosku tego dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych, w którym wskazał, że w okresie od 1 października 1983 r. do 15 grudnia 1993 r. pracował w (...) Biurze (...)Oddział (...) w L. na stanowisku kierowcy. Na potwierdzenie tego zatrudnienia nie przedstawił jednak świadectwa pracy. Organ rentowy – mając na uwadze wniosek ubezpieczonego – przeprowadził postępowanie zmierzające do uzyskania informacji na temat zatrudnienia wnioskodawcy we wskazanym wyżej okresie. Nie uzyskał jednak żadnych dokumentów, które potwierdzałyby fakt zatrudnienia L. M. w (...) Biurze (...) Oddział (...) w L., dlatego nie uwzględnił spornego okresu do stażu pracy wnioskodawcy. W uzasadnieniu decyzji z dnia 20 maja 1999 r. wyjaśnił wnioskodawcy przyczyny takiego stanowiska. Podał, iż nie uznał wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 1 października 1983 r. do 15 grudnia 1993 r., przedstawionego na podstawie zeznań świadków, albowiem brak było na tę okoliczność jakichkolwiek dowodów pośrednich, tj. angaż, karta urlopową, odcinek wypłaty, umowa o pracę itp., a był to zbyt długi okres i przypadał stosunkowo niedawno, w związku z czym – w ocenie ZUS – powinien być poparty dokumentami, a Zakład wyczerpał możliwości prowadzenia postępowania w tej sprawie. Wnioskodawca od decyzji powyższej nie odwoływał się. Dopiero 16 lat później, w odwołaniu od decyzji przyznającej emeryturę oraz ustalającej wysokość kapitału początkowego wnioskodawca zakwestionował fakt nieuwzględnienia przez ZUS okresu jego zatrudnienia w (...) Biurze (...) Oddział (...) w L.. W związku z powyższym, Sąd - celem wyjaśnienia powyższej okoliczności - prowadził postępowanie dowodowe, które opierało się nie tylko na przeprowadzeniu dowodów z dokumentów, ale także dowodów z zeznań świadków i w wyniku tak przeprowadzonego postępowania, w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego doszedł do przekonania, że L. M. był zatrudniony w (...)Biurze (...) Oddział (...)w L. na podstawie umowy o pracę na stanowisku konwojenta, choć nie w okresie, na jaki wskazywał wnioskodawca, lecz w okresie krótszym, a mianowicie od 21 października 1983 r. do 31 października 1993 r. Z powyższego wynika zatem, że Sąd – po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, które rządzi się innymi zasadami niż postępowanie administracyjne przed organem rentowym – dokonał innej niż wcześniej organ rentowy oceny dowodów uprawdopodobniających pracę ubezpieczonego w spornym okresie i doszedł do odmiennego niż ZUS wniosku, który znalazł wyraz w wyroku z dnia 31 maja 2016 r. W przekonaniu Sądu jednak, taka inna, odmienna ocena dowodów nie stanowi przesłanki do wznowienia postępowania w sprawie o rentę zakończoną prawomocną decyzją z dnia 20 maja 1999 r. – nie jest ona bowiem okolicznością, o jakiej mowa w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Dlatego, zdaniem Sądu, prawidłowe w niniejszej sprawie jest stanowisko ZUS odmawiające wnioskodawcy prawa do ponownego ustalenia prawa do renty, a argumenty odwołania stanowiska tego nie zdołały podważyć.

Na marginesie tylko wskazać można, że nawet gdyby podzielić prezentowany przez ubezpieczonego pogląd co do istnienia podstaw do wznowienia postępowania „rentowego” i przyjąć do stażu jego pracy okres zatrudnienia wynikający z wyroku, to i tak L. M. nadal nie spełni warunku do przyznania mu prawa do renty określonego w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Według tego przepisu, wnioskodawca musiał mieć wymagany 5-letni staż okresów składkowych i nieskładkowych w 10-leciu liczonym albo od dnia złożenia wniosku o rentę albo od dnia powstania niezdolności do pracy. Wniosek o rentę ubezpieczony złożył w dniu 10 marca 1999 r., a za częściowo niezdolnego

do pracy – zgodnie z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS – został uznany od dnia 13 stycznia 1999 r. Nawet przy przyjęciu najkorzystniejszego z dwóch ww. 10-leci, tj. od 13 stycznia 1989 r. do 13 stycznia 1999 r., i uwzględnieniu okresu zatrudnienia wnioskodawcy w tym 10-leciu wynikającego z treści ww. wyroku, tj. od 13 stycznia 1989 r. do 31 października 1993 r., łączny staż pracy wnioskodawcy (łącznie z 6 dniami uznanymi przez ZUS w decyzji z dnia 20 maja 1999 r.) wyniesie co najwyżej 4 lata, 9 miesięcy i 25 dni, a więc w dalszym ciągu będzie to staż niewystarczający do uznania, iż wnioskodawca spełnił warunki do przyznania mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Na uwzględnienie nie zasługują przy tym twierdzenia odwołania kwestionujące datę powstania niezdolności do pracy ubezpieczonego, ustaloną przez Lekarza Orzecznika ZUS w orzeczeniu z dnia 4 lutego 1999 r. na dzień 13 stycznia 1999 r. W ocenie Sądu, aktualnie nie ma żadnych podstaw prawnych do kwestionowania treści wskazanego orzeczenia. Orzeczenie to – jako stanowiące zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wydania przez organ rentowy decyzji z dnia 20 maja 1999 r. – mogło być przez wnioskodawcę kwestionowane w trybie określonym art. 14 ust. 2a ustawy emerytalnej poprzez wniesienie sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, czego jednak wnioskodawca nie uczynił. Aktualnie zatem prawomocną decyzję ZUS można wzruszyć tylko przy zastosowaniu procedury z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. W niniejszej sprawie jednak nie nastąpiły żadne przesłanki wymienione w tym przepisie, które pozwoliłyby na nowe ustalenie, po upływie 17 lat, daty początkowej niezdolności do pracy L. M.. Dlatego też jego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurologii oraz chirurgii nie mógł podlegać uwzględnieniu. Skoro wszystkie okoliczności, na które powołuje się ubezpieczony w odwołaniu, tj. okoliczności dotyczące daty wystąpienia u niego urazu głowy oraz cała związana z tym dokumentacja medyczna, znane były organowi rentowemu przed wydaniem decyzji z dnia 20 maja 1999 r., a aktualnie wnioskodawca nie przedstawił żadnych nowych dowodów ani nie ujawnił żadnych okoliczności istniejących przed wydaniem ww. decyzji, które miałyby wpływ na prawo do świadczenia, nie ma podstaw, by skutecznie zakwestionować orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 4 lutego 1999 r. i określoną w nim datę powstania niezdolności do pracy wnioskodawcy, tj. dzień 13 stycznia 1999 r.

Ze wskazanych wyżej przyczyn pozbawione uzasadnionych podstaw odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie i z tego względu Sąd na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c odwołania oddalił.